

Markéta Pilátová

- Když uslyším Gymnázium Kroměříž, vybaví se mi několik naprosto protichůdných dojmů. Na gymnázium jsem totiž chodila v dobách komunismu, který jsem jako puberťáčka vnímala dost na to, abych chápala, že je to něco, co mi ohýbá život nejen tím, že nesmím nosit do školy džíny a trička s kapitalistickými nápisy. Vybaví se mi zejména plíživá schizofrenie každodennosti - jak je striktně oddělené to, co se říká doma a to, co se proklamuje ve škole. Díky tomu jsem zároveň a bohužel pochopila už v patnácti, že pravda je relativní pojem a oficiálním institucím není radno důvěřovat. Na druhou stranu jsem pak na gymplu zažila euforii listopadu 89, záblesk naděje, že místo plánované emigrace do svobodného světa budu moct svobodně studovat doma na vysoké západní jazyky.

- Nejvíc vzpomínám na fyzikáře pana Packa, který se k nám choval jako k lidským bytostem. S ironií a humorem přednášel mnohem víc o životě než o fyzice a přestože si nikdy nepamatoval, jak se jmenujeme, já si už navždycky budu pamatovat jeho flekatý bílý plášť a přirozenou eleganci. Přestože jsem z fyziky nechápala vůbec nic a tak tak prolézala, pamatuju si, že náš fyzikář byl spíš románová postava než učitel. Závan čehosi, co dávalo smysl i v tak nesmyslné době, jako byl konec osmdesátek na komunistickém gymnáziu.
- Lumpárničky jsem nedělala, na to jsem byla moc zbabělá a propadala z příliš mnoha předmětů, které mi nešly. Veškerou mou energii spotřebovala snaha, abych prolezla z matematiky, fyziky a chemie. Jediné, na co jsem se zmohla, byl poslech zakázaného Karla Kryla na papundeklovém kazetáku s klukama z lyžařského kroužku.

Současným studentům bych vzkázala, že žijí v době, kdy nemusí papouškovat životopisy Marxe a Lenina jenom proto, aby jejich rodiče nezavřeli, že jim do života nekafrají estébáci a komouši, kteří by je buzerovali a šikanovali na všech různých instancích, že si můžou vzít pas a jet, kam se jim zamane, že můžou dělat, co je napadne a že záleží jen na nich, jak si naplánují a zařídí život. A že svoboda není žádná selanka a nikdy nebude, nicméně, že záleží na nich a ne na kádrovém posudku od partajních nosorožců. A pokud se jim zdá, že život je krutý a nesmyslný a nespravedlivý, tak mají pravdu. Nicméně oni mají to štěstí, že tohle všechno není podbarvené ještě nějakou surrealistickou dada ideologií, protože ta šla díky bohu a tehdejším studentům dávno do kopru.